

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Haplové a soudců JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D. a JUDr. Jany Kubenové v právní věci žalobkyně **M. K.**, proti žalovanému **Státnímu úřadu inspekce práce**, se sídlem Kolářská 13, Opava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 9. 2013, č. j. 3167/1.30/13/14.3,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 26. 9. 2013, č. j. 3167/1.30/13/14.3, **se ruší** a věc **se vrací** k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 4 000 Kč, a to k jejím rukám do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a shrnutí obsahu rozhodnutí správních orgánů

[1] Žalobou zaslanou soudu poštou Krajskému soudu v Ostravě dne 14. 4. 2014 se žalobkyně domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj (dále jen „Inspektorát“) ze dne 7. 6. 2013, č. j. 9054/9.30/13/14.3-RZ. Tímto rozhodnutím Inspektorát rozhodl, že se žalobkyně dopustila správního deliktu dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) tím, že umožnila výkon nelegální práce, jak ji definuje § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti, když dne 22. 2. 2013 ve vymezené provozovně umožnila fyzické osobě M. Š. vykonávat závislou práci barmana spočívající v obsluze baru, čepování piva, obsluze zákazníků, kasírování zákazníků a přebírání zboží bez řádně uzavřeného pracovněprávního vztahu, čímž porušila § 3 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce (dále jen „zákoník práce“); za to jí byla dle § 140 odst. 4 písm. f) zákona

o zaměstnanosti uložena pokuta ve výši 250 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Zdejšímu soudu přitom byla věc postoupena dne 12. 6. 2014 na základě usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 24. 4. 2014, č. j. 22 Ad 68/2014-11.

[2] Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvedl, jaké jsou definiční znaky závislé práce, která může být podle § 3 zákoníku práce vykonávána výlučně v základním pracovněprávním vztahu, tj. v pracovním poměru nebo ve vztahu založeném dohodou o pracovní činnosti nebo dohodou o provedení práce. V tomto směru dospěl žalovaný k závěru, že pan Š. svou činností naplnil všechny požadované znaky závislé práce a odkázal na závěry judikatury a odborné literatury, přičemž zdůraznil, že definičním znakem závislé práce není úplatnost vykonávané práce; to stejné platí o soustavnosti či trvalosti vykonávané práce.

[3] Ve svém rozhodnutí pak žalovaný především konstatoval, že vzhledem k okolnostem případu nelze přisvědčit žalobkyni, že se v daném případě jednalo o kamarádkou výpomoc. Stejně tak nebylo možné akceptovat odvolací námitku žalobkyně směřující k tvrzení o neznalosti obsahu příslušné právní úpravy. Na závěr svého rozhodnutí žalovaný uvedl, v čem spočívá společenská nebezpečnost správního deliktu umožnění výkonu nelegální práce a věnoval se otázce výše uložené pokuty. V tomto ohledu uvedl, že žalobkyni byla uložena pokuta na samé spodní hranici, jakou stanovil § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti. Proto nemohl přihlídnout ani k tvrzení žalobkyně, že uložená sankce je nepřiměřená, a to právě s ohledem na to, že byla uložena v nejnižší možné výši.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[4] Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu, v níž předně uvedla, že jí nebylo rozhodnutí žalovaného řádně doručeno. Jelikož byla znepokojená, že je žalovaný ve věci nečinný, tak dne 3. 3. 2014 doručila žalovanému žádost o zaslání rozhodnutí o odvolání. Toto rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 11. 3. 2014 a byla na něm vyznačena doložka právní moci k 10. 10. 2013, což žalobkyni překvapilo, neboť jí nebylo známo, že by rozhodnutí převzala. Na základě žádosti žalobkyně jí bylo žalovaným sděleno, že jí rozhodnutí bylo doručeno na základě fikce dle § 24 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“).

[5] Po přezkoumání zasláné kopie doručky proto žalobkyně požádala příslušnou pobočku České pošty v Buchlovicích o spolupráci, ta jí však nebyla schopna předložit žádný doklad prokazující doručení, případně prokazující splnění předpokladů pro použití fikce doručení dle správního řádu. Z podkladů žalovaného o doručení nevyplývá, že by žalobkyni byla zanechána výzva k vyzvednutí doručované zásilky a že by byla poučena o následcích nevyzvednutí. Rovněž nebyl dodržen postup pro doručování, neboť předmětná zásilka nebyla po uplynutí lhůty pro vyzvednutí vložena do schránky žalobkyně, ale byla zaslána zpět žalovanému; kdyby došlo ke vložení do schránky, měla by žalobkyně možnost se s rozhodnutím žalovaného seznámit.

[6] Žalobkyně pokračuje, že žalovaný ani Česká pošta nepředložili žádný důkaz,

který by prokazoval doručení rozhodnutí o odvolání, popřípadě splnění zákonných předpokladů pro nastoupení fikce dle § 24 odst. 1 správního řádu. Žalobkyně tak má za to, že jí rozhodnutí žalovaného nebylo dne 10. 10. 2013 řádně doručeno a s jeho obsahem byla seznámena nejdříve dne 11. 3. 2014, a to na její vlastní žádost. Žalobkyně tak měla za to, že lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí žalovaného dosud neuplynula.

[7] S ohledem na výše uvedené žalobkyně dodala, že podala příslušnému orgánu zároveň s nynější žalobou „*žádost o určení neplatnosti okamžiku, kdy bylo rozhodnutí o odvolání doručeno podle § 24 odst. 2 správního řádu*“.

[8] Žalobkyně k věci samé uvedla, že žalovaný nesprávně posoudil skutkový stav věci, přičemž žalobkyně nepochybuje, že její kamarád M. Š. vedl její provozovnu v době její nepřítomnosti (od 15. 2. 2013 do 21. 2. 2013); bylo tak po vzájemné dohodě, na bázi přátelské výpomoci; oba od počátku shodně o své dohodě vypovídali, aniž by znali právní kvalifikaci jejich přátelské dohody. Podstata vztahu s panem Š. tak neodpovídala definici závislé práce.

[9] Žalobkyně věc rozvedla tak, že zákoník práce a ani jiné předpisy nenutí, a z hlediska ústavních limitů nutit nemohou, aby se veškeré vztahy mezi subjekty práva řešily na bázi pracovněprávních a obdobných vztahů. Vztahy mezi občany totiž primárně upravuje občanský zákoník [tou dobou zákon č. 40/1964 Sb., občanský zákoník (dále jen „občanský zákoník z roku 1964“)], který upravuje mj. smlouvy příkazního typu; z tohoto hlediska se žalobkyně domnívá, že její dohoda s panem Š. jednoznačně naplňuje náležitosti příkazní smlouvy dle § 724 občanského zákoníku z roku 1964. V tomto smyslu nelze příkazní smlouvu vztáhnout jen na případ elementárních občanských výpomocí, jako je natření plotu, jak to činí žalovaný; naopak lze příkazní smlouvu vztáhnout na širokou paletu různých činností, přičemž je zjevné, že činnosti vykonávané na základě příkazní smlouvy mohou přijít do konkurence s činnostmi vykonávanými jako tzv. závislé práce. Žalobkyně a pan Š. splnili požadavky na příkazní smlouvu a nezastírali ani neobcházeli samotný účel uzavírání pracovněprávních vztahů. V daném případě se jednalo o relativně jednorázovou činnost, kdy jedna strana vystupovala samostatně a nebyla pod kontrolou druhé strany. Navíc příkazní smlouva může být uzavřena i ústně a jako úplatná i bezúplatná.

[10] Žalobkyně zdůrazňuje, že její vztah s panem Š. neodpovídal legální definici závislé práce. Žalobkyně byla v předmětnou dobu pouze velmi vyčerpaná, naskytla se jí možnost jet na dovolenou, a proto se jí její kamarád M. Š. nabídl, že ji bude v provozovně zastupovat. Nijak jej neúkolovala a v přátelské důvěře nechala vedení provozovny na něm. Žalovaný v tomto směru pominul princip autonomie vůle ovládající civilní právo a pokusil se svým rozhodnutím pokřivit jejich vůli a vnutit stranám příkazní smlouvy režim zákoníku práce.

[11] Žalobkyně též zpochybňuje závěr žalovaného, že se nejednalo o jednorázovou výpomoc. V daném případě se jednalo o krátké časové období, kdy pan Š. provozovnu vedl. Jednorázovost činnosti nelze redukovat na její výkon např. pouze v jeden den apod.

[12] Podle žalobkyně účelem zavedení správního deliktu dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti je zejména boj proti nelegální práci cizinců a také ochrana slabší strany, aby proti vůli možných zaměstnanců jim nebyla vnucována tzv. práce načerno. V tomto ohledu se žalovaný nepokusil o teleologický výklad právní úpravy, z níž je, již s ohledem na minimální výši pokuty, zřejmé, že směřovala vůči zvláště závažným a společensky nebezpečným situacím, nikoli na případy občanské výpomoci. Náhled žalovaného by totiž vedl k absurdním závěrům, např. likvidaci společensky prospěšných činností jako jsou kupř. pořádání zotavovacích pobytů spolky typu Junák apod., kde činnost vedoucích po dobu trvání táborů je rovněž vykonávána (takřka) bezúplatně a zároveň se výkon této práce definičně blíží definičním znakům závislé práce (podřízenost hlavnímu vedoucímu apod.).

[13] Závěrem žalobkyně poukázala na svou tíživou sociální situaci a na to, že pokuta ve výši 250 000 Kč je pro její podnikání a pro její rodinu likvidační, nadto když se ničeho morálně pochybného nedopustila. Rozhodnutí žalovaného je tak v rozporu s dobrými mravy a principy dobré správy. Žalobkyně tak navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, popř., aby dle § 78 odst. 2 s. ř. s. „upustil od uložení pokuty“.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě, replika žalobce a vyjádření žalovaného k replice žalobce

[14] Ve vyjádření k žalobě žalovaný stručně zrekapituloval své rozhodnutí a dosavadní průběh správního řízení, přičemž především vyjádřil pochyby o včasnosti podané žaloby. Primárně tak navrhl její odmítnutí pro opožděnost.

[15] Věcně pak žalovaný setrval na svých dosavadních závěrech. Činnost pana Š. naplnila znaky závislé práce, přičemž případná bezúplatnost takové činnosti nebyla rozhodná. Žalovaný odkázal na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013-35, a zopakoval, že mezi žalobkyní a panem Š. existoval vztah nadřízenosti a podřízenosti, neboť pan Š. si nemohl v provozovně žalobkyně počínat autonomně a nezávisle na žalobkyni. Navíc byl pan Š. v době kontroly v provozovně veden v evidenci Úřadu práce České republiky – krajské pobočky Zlín jako uchazeč o zaměstnání.

[16] Co se týká argumentace příkazní smlouvou, takovou skutečnost při kontrole pan Š. neuvedl, stejně tak se o existenci dané smlouvy nezmínila ani žalobkyně dne 27. 2. 2013. Žalovaný opakuje, že se v případě činnosti pana Š. nejedná o kamarádkou výpomoc. Nejednalo se navíc ani o činnost jednorázovou, nýbrž minimálně týdenní. Nahlíženo optikou žalobkyně by tak jednorázová činnost mohla trvat i několik týdnů. Navíc soustavnost či trvalost nejsou definičními znaky závislé práce; v souladu s její argumentací by tak ztratila smysl např. dohoda o provedení práce, která zpravidla upravuje právě jednorázový či krátkodobý výkon práce.

[17] K teleologickému výkladu právní úpravy podanému žalobkyní se žalovaný nevyjadřuje, není mu zřejmé, jak k němu žalobkyně dospěla a necítí se být oprávněn hodnotit činnost neziskových organizací, které zmiňuje žalobkyně, z pohledu toho, zda se jedná o nelegální práci. Uložená pokuta pak byla nejnižší možná, stanovení spodní hranice zákonného rozmezí sankce bylo věcí zákonodárce; institut upuštění

od potrestání nelze v případě zákona o zaměstnanosti aplikovat (zde žalovaný odkázal na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2013, č. j. 3 Ads 53/2011-68). Navrhl tak zamítnutí žaloby.

IV. Posouzení věci soudem

[18] Zdejší soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“) bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že **žaloba je důvodná**.

[19] V daném případě bylo předně třeba zabývat se otázkou, zda byla žaloba podána včas. Dle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze přitom žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.

[20] Soud k věci uvádí, že dle § 20 odst. 1 správního řádu se písemnost ve věcech podnikání doručuje fyzické osobě do místa podnikání (žalobkyně přitom neměla zřízenou datovou schránku – viz § 19 odst. 1 správního řádu). Dle § 23 odst. 1 správního řádu platí, že nebyl-li v případě doručování podle § 20 správního řádu adresát zastížen a písemnost nebylo možno doručit ani jiným způsobem přípustným podle § 20 správního řádu, písemnost se uloží. Dle § 23 odst. 4 správního řádu se adresát vyzve vložení oznámení o neúspěšném doručení písemnosti do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo, aby si uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů vyzvedl; současně se mu sdělí, kde, odkdy a v kterou denní dobu si lze písemnost vyzvednout. Je-li to možné a nevyločil-li to správní orgán, písemnost se po uplynutí 10 dnů vloží do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo; jinak se vrátí správnímu orgánu, který ji vyhotovil. Podle § 23 odst. 5 správního řádu se pak zároveň s oznámením podle § 23 odst. 4 správního řádu adresát písemně poučí o právních důsledcích, které by jeho případné jednání podle § 24 odst. 1, 3 a 4 správního řádu vyvolalo nebo o možnosti postupu podle § 24 odst. 2 správního řádu. Toto poučení musí obsahovat i označení správního orgánu, který písemnost odesílá, a jeho adresu.

[21] Dále § 24 odst. 1 správního řádu stanoví, že nevyzvedne-li si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty. Konečně podle § 24 odst. 2 správního řádu platí, že prokáže-li adresát, že si pro dočasnou nepřítomnost nebo z jiného vážného důvodu nemohl bez svého zavinění uloženou písemnost ve stanovené lhůtě vyzvednout, může za podmínek ustanovení § 41 správního řádu požádat o určení neplatnosti doručení nebo okamžiku, kdy byla písemnost doručena.

[22] Soud přitom z obsahu správního spisu, konkrétně z obálky obsahující stejnopis rozhodnutí žalovaného, zjistil, že dle doručky na předmětné zásilce bylo rozhodnutí žalovaného žalobkyni doručováno na adresu trvalého pobytu a podnikání dne 30. 9. 2013, přičemž na dané doručence je razítkem vyznačeno „adresát nezastížen – oznámeno“, byla zatrhnuta kolonka „adresát byl vyzván k vyzvednutí

zásilky a bylo zanecháno poučení“ a kolonka „zásilka byla připravena k vyzvednutí dne:“ s vypsáním datem „30. 9. 13“. Na druhé straně obálky je pouze vyplněný text „formuláře“ „Prohlášení v případě vrácení zásilky“, a to s tím, že je zde uvedeno, že zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 30. 9. 2013 a že zásilka byla vrácena odesílateli dne 11. 10. 2013; je zde též podpis pracovnice pošty a razítko s datem 11. 10. 2013. Z prodloužené uzavírací klopky obálky je odtržen perforací oddělený útržek „poučení“ adresáta. Na této obálce je rovněž nezaškrtnuto políčko „nevracet, vložit do schránky“.

[23] Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 5 As 26/2009-67, dostupného na www.nssoud.cz, splnění podmínek pro uložení doručované písemnosti dle § 23 správního řádu, a tudíž i pro její doručení na základě fikce dle § 24 odst. 1 téhož zákona, pokud si ji adresát ve lhůtě 10 dnů od uložení nevyzvedne, prokazuje správní orgán obvykle tím, že založí do spisu vrácenou obálku s nevyzvednutou písemností, včetně předtištěné doručenky, na níž je zaznamenáno a stvrzeno podpisem doručovatele, že byla tato zásilka určitého data uložena a že bylo v místě doručování zanecháno oznámení o tomto uložení a rovněž poučení o následcích nevyzvednutí zásilky. Pokud takový doklad chybí, je třeba splnění podmínek pro doručení písemnosti na základě fikce prokázat jiným způsobem, a není-li to možné, je nutno vycházet z toho, že k doručení písemnosti na základě fikce nedošlo. Zdejší soud přitom připomíná, že ve spise je obsažena vrácená obálka s nevyzvednutou písemností, a to včetně předtištěné doručenky, která obsahuje všechny požadované údaje, včetně údaje o poučení o následcích nevyzvednutí (jak již bylo řečeno, dané poučení bylo z obálky odtrženo).

[24] Správní spis také dále obsahuje usnesení žalovaného ze dne 15. 5. 2014, č. j. 1837/1.30/14/14.3, jímž žalovaný nevyhověl shora zmíněné žádosti žalobkyně o určení neplatnosti doručení rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 9. 2013, č. j. 3167/1.30/13/14.3 (ze správního spisu neplyne, že by proti tomuto usnesení žalobkyně podala odvolání). V tomto smyslu dle krajského soudu žádný z dostupných údajů nebo podkladů sám o sobě nenasvědčuje tomu, že by nebyly v případě doručení rozhodnutí žalovaného splněny podmínky fikce doručení dle § 24 odst. 1 správního řádu (k této otázce však také viz níže). Z těchto podkladů naopak vyplývá, že žalobkyně nebyla dne 30. 9. 2013 doručujícím orgánem (pracovníci České pošty) zastížena, byla vyzvána vložím oznámení o neúspěšném doručení a bylo jí zanecháno poučení. Jelikož si tedy žalobkyně uloženou písemnost nevyzvedla ve lhůtě deseti dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, písemnost byla žalovaným považována za doručenu posledním dnem této lhůty. Tento desátý den připadl na 10. 10. 2013 (čtvrtek); předmětná písemnost byla žalovanému zaslána zpět dne 11. 10. 2013 a doručena mu byla dne 14. 10. 2013.

[25] Nedodržení podmínek pro nastoupení fikce dle § 24 odst. 1 správního řádu nenasvědčuje ani příloha zaslaná žalobkyní společně s žalobou v podobě kopie výpisu o sledování zásilky, dle něhož byla zásilka s rozhodnutím žalovaného rovněž uložena dne 30. 9. 2013, neboť adresát nebyl zastížen; zásilka byla i dle tohoto výpisu vrácena dne 11. 10. 2013 odesílateli z důvodu nevyzvednutí ve stanovené lhůtě.

[26] Jak však vyplývá např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 9 As 65/2009-61, dostupného na www.nssoud.cz, tak ke

zpochybnění údajů uvedených na doručence je třeba předestřít věrohodnou skutkovou verzi reality, která by byla způsobilá údaje uvedené na doručence zpochybnit a tím ji zbavit důkazní síly (nestačí např. tvrdit, že oznámení o uložení zásilky nebylo uloženo nebo že nebylo zanecháno poučení o podmínkách doručování, bez dalších důkazů). Žalobkyně ovšem dle názoru zdejšího soudu takovou odlišnou a přitom věrohodnou skutkovou verzi reality nabízí, zejména s přihlédnutím k níže uvedeným skutečnostem a faktorům.

[27] Z obsahu správního spisu je zřejmé, že se žalobkyně v průběhu správního řízení nedopouštěla žádných procesních obstrukcí a v rámci správního řízení se správními orgány spolupracovala. Rovněž se nevyhýbala doručování příslušných písemností. Jak sama zdůrazňuje, celá věc pro ni má, vzhledem k výši uložené pokuty, až existenční rozměr. Věrohodně působí i e-mailová zpráva žalobkyně ze dne 3. 3. 2014, kterou se žalobkyně obrátila na Inspektorát s dotazem na další postup ve věci, s tím, že jí rozhodnutí žalovaného nebylo doručeno a ona se o jeho existenci dozvěděla až z vyrozumění o nedoplatku od celního úřadu.

[28] Již tyto skutečnosti byly s to vnést do věci určitou dávku pochybnosti o skutečném nastoupení fikce doručení dle § 24 odst. 1 správního řádu. K tomu pak přistupují další významné skutečnosti: Z části judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že písemnost může být doručena fikcí dle § 24 odst. 1 správního řádu jen za podmínky, že byla po uplynutí desetidenní úložní doby podle § 23 odst. 4 věty druhé správního řádu vložena do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo, nevyloučil-li to správní orgán a bylo-li to možné (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2011, č. j. 7 As 53/2011-77, dostupný na www.nssoud.cz). V rozsudku ze dne 27. 3. 2014, č. j. 7 As 125/2013-35, dostupném na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud tuto tezi posunul dále v tom smyslu, že vyslovil, že *„dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu se písemnost považuje za doručenou fikcí v případě, že byla řádně uložena, včetně jejího vložení do domovní schránky“*. V rozsudku ze dne 31. 3. 2015, č. j. 2 As 165/2014-27, pak Nejvyšší správní soud uvedl, že k vyloučení vhození zásilky do schránky může správní orgán *„přistoupit jen výjimečně, existují-li k takovému kroku závažné a skutkově substancované důvody na straně toho, komu je doručováno; typicky se může jednat o situace, kdy je doručováno někomu, kdo sdílí poštovní schránku s jinou osobou, jež má protichůdný zájem v řízení, ve kterém je doručováno, a jež by např. neoprávněným otevřením zásilky či jejím zašantročením mohla poškodit práva či zájmy toho, komu je doručováno. Důkazní břemeno k prokázání skutečností podmiňujících účinnost doručení fikcí, tedy i důkazní břemeno ohledně existence důvodů, pro které výjimečně nebyla zásilka do schránky vhozena, je na straně správního orgánu“* (v daném případě žalovaný vložení zásilky do domovní schránky tedy vyloučil a ačkoli jeho argumentaci ve zmíněném usnesení ze dne 15. 5. 2014, č. j. 1837/1.30/14/14.3, že s ohledem na ochranu osobních údajů nepovažuje za vhodné, aby se s obsahem rozhodnutí mohl seznámit někdo jiný než jeho adresát, nelze bez dalšího považovat za svévolnou, žalovaný v samotném správním řízení ani v případném vyjádření k soudu tuto věc neřešil).

[29] Aniž by se krajský soud zcela ztotožňoval se závěry Nejvyššího správního soudu uvedenými v odstavci 28 tohoto rozsudku [zdejší soud dodává, že si je vědom toho, že takto vymezení otázka nastoupení fikce doručení dle § 24 odst. 1 správního řádu je sporná a citovaná judikatura se odlišuje od některých doktrinálních názorů

i jiných soudních rozhodnutí; v současnosti je související otázka řešena rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2016, č. j. 3 As 241/2014-23, dostupné na www.nssoud.cz), je třeba mít za to, že i tato judikatura vnáší do posouzení věci z právního hlediska další pochybnosti, přičemž je třeba brát v potaz její jistý normativní význam. Konkrétně jsou tak prohloubeny pochyby o opožděnosti podané žaloby. Jak přitom konstantně judikuje Ústavní soud, jsou v souladu s čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod obecné soudy při posuzování podání účastníků řízení povinny volit postup vstřícnější k jejich právu na soudní ochranu, respektive právu na přístup k soudu (srov. přiměřeně např. nález Ústavního soudu ze dne 19. 11. 2015, sp. zn. I. ÚS 354/15, dostupný na <http://nalus.usoud.cz>).

[30] Dále je třeba dodat, že dotčené ustanovení § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti, ve znění zákona č. 367/2011 Sb. a zákona č. 1/2012 Sb., ve slovech „*nejméně však ve výši 250 000 Kč*“, tedy ve znění před jeho novelizací, provedenou zákonem č. 136/2014 Sb., pro rozpor s čl. 1, čl. 4 odst. 4, čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod zrušil dnem vyhlášení nálezu ve Sbírce zákonů Ústavní soud svým nálezem ze dne 9. 9. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 52/13.

[31] S ohledem na všechny již uvedené skutečnosti dospěl krajský soud k závěru, že žalobu je třeba připustit k věcnému přezkumu (nikoli ji tedy jako opožděnou zamítnout), neboť jen tak může naplnit nejen svou ústavní, ale i zákonnou povinnost poskytnout „*ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob*“ (§ 2 s. ř. s.). Přitom vyšel soud z toho, že rozhodnutí žalovaného bylo žalobkyni prokazatelně doručeno až dne 10. 3. 2014, kdy žalobkyně převzala zásilku, v níž bylo k její žádosti vloženo rozhodnutí žalovaného. Krajský soud tak považoval žalobu za doručenou včas a věcně ji projednal.

[32] Z věcného hlediska představovalo mezi stranami v předmětné věci spornou otázku, zda se správním orgánům podařilo dostatečně prokázat naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle ustanovení § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti jednáním žalobkyně, resp. zda se správním orgánům podařilo prokázat, že žalobkyně umožnila panu M. Š. výkon závislé práce mimo pracovněprávní vztah ve své provozovně.

[33] Ze správního a kontrolního spisu vyplývá, že správní řízení bylo se žalobkyní zahájeno na základě kontroly provedené v její provozovně ROCK kafe VERTIGO na adrese Hradební 201, Uherské Hradiště dne 22. 2. 2013. Přítomni kontrole byli slečna J. F., která v provozovně pracovala na základě dohody o provedení práce, a právě pan M. Š., který v době kontroly vykonával činnost spočívající v obsluze baru, čepování piva, obsluze a kasírování zákazníků a přebírání zboží. Ten inspektorům sdělil, že pracuje pro kontrolovanou osobu (žalobkyni) od 15. 2. 2013 každý den (vyjma 17. 2. a 18. 2. 2013). Tuto činnost vykonává bez uzavřeného pracovněprávního vztahu s žalobkyní, jí je podřízen, za výsledek práce si však odpovídá sám; pracovní dobu má stanovenou podle otevírací doby baru, vede si pouze soukromou evidenci odpracované doby a mzdu nedostává. Dále uvedl, že je evidován na úřadu práce jako uchazeč o zaměstnání.

[34] Z protokolu o ústním jednání nařízeném Inspektorátem k projednání správního

deliktu vyplývá, že žalobkyně uvedla, že v baru pracovala šest dnů v týdnu, a to až 80 hodin týdně. Neměla dobré zkušenosti se zaměstnanci, proto nechce nikoho zaměstnávat a navíc veškeré vydělané peníze dává na splátky dluhů; již proto si nemůže dovolit vydávat další peníze za práci, kterou může vykonávat sama. Bar navštěvuje kolektiv, který jezdí každoročně lyžovat na Ukrajinu, kde je to velmi levné. Takový zájezd právě organizovala i její kamarádka, sestra pan Š., která jí nabídla, aby si udělala volno a jela též. Aby nemusela bar zavírat, domluvila se s kamarádem panem Š., že ten v době dovolené bude vykonávat práci barmana, kterou už vykonával i jinde a bavila jej. Pan Š. měl plnou důvěru žalobkyně. On sám si přitom měl určit provozní dobu baru s tím, že pan Š. neměl dostat za svou práci odměnu. V danou dobu byla žalobkyně ve špatném psychickém stavu, nedokázala řešit otázky spojené s podnikáním standardně, a tak, když jí byla nabídnuta pomoc, využila jí, aniž by s někým uzavírala pracovněprávní vztah. Na závěr se žalobkyně vyjádřila ke svým příjmovým a souvisejícím poměrům.

[35] Při posouzení věci krajský soud vycházel jak z platné a účinné právní úpravy v době spáchání správního deliktu, tak i z výkladu této právní úpravy obsaženého v relevantní judikatuře zdejšího soudu a Nejvyššího správního soudu.

[36] Správního deliktu podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti se právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba dopustí tím, že umožní výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 1 nebo 2. Podle § 140 odst. 4 písm. f) ve znění s účinností do 19. 10. 2014 (vyhlášení nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 52/13 ve Sbírce zákonů) platilo, že za správní delikt se uloží pokuta do 10 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. c) a e), nejméně však ve výši 250 000 Kč.

[37] Podle § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti se nelegální prací rozumí výkon závislé práce fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah. Ohledně vymezení pojmu závislé práce a pojmu pracovněprávní vztah zákon o zaměstnanosti odkazuje na zákoník práce (§ 2). Závislou prací je podle § 2 odst. 1 zákoníku práce, ve znění účinném od 1. 1. 2012, práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně. Podle § 2 odst. 2 téhož zákona musí být závislá práce vykonávána za mzdu, plat nebo odměnu za práci, na náklady a odpovědnost zaměstnavatele, v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele, popřípadě na jiném dohodnutém místě.

[38] Vymezením znaků závislé práce ve světle právní úpravy účinné od 1. 1. 2012 se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013-35, publikovaném pod č. 3027/2014 Sb. NSS. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud vymezil tři znaky, jež musí být naplněny, aby se dalo hovořit o závislé práci ve smyslu § 2 odst. 1 zákoníku práce. Těmito znaky jsou: 1. soustavnost, 2. osobní výkon práce a 3. vztah nadřízenosti a podřízenosti mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem. Nejvyšší správní soud konstatoval, že „společným rysem a jakýmsi leitmotivem všech znaků závislé práce vymezených (nově) v § 2 odst. 1 zákoníku práce, je osobní či hospodářská závislost zaměstnance na zaměstnavateli. Tyto znaky slouží k odlišení závislé práce od jiných ekonomických aktivit (zejména samostatného podnikání), ale také od aktivit jiného charakteru (zejména mezilidské výpomoci). Proto musí správní orgány při postihování nelegální práce v řízení

obviněnému prokázat naplnění všech těchto znaků – zaměstnanec osobně a soustavně vykonává práci jménem zaměstnavatele a podle jeho pokynů, přičemž se vůči zaměstnavateli nachází v podřízeném vztahu.“

[39] Co se týče znaku závislé práce spočívající ve vztahu nadřízenosti a podřízenosti, Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozsudku konstatoval, že *„vztah podřízenosti zaměstnance vůči zaměstnavateli představuje nutně subjektivní kategorii. Rozhodující je tedy zejména to, zda zaměstnanec sám vnímá své postavení jako podřízené a to je důvodem, proč respektuje pokyny zaměstnavatele. Pokud má ovšem správní orgán naplnění tohoto subjektivního znaku objektivně prokázat, musí zkoumat, zda je dána osobní závislost zaměstnance na zaměstnavateli a zejména co je její příčinou. A zde začíná být zřejmé, že i když poskytování odměny zaměstnanci není vymezeno v zákoně jako znak závislé práce, neznamená to, že by zcela ztratilo smysl tuto otázku v rámci postihování nelegální práce zkoumat. Neboť právě pobírání odměny představuje typickou skutečnost, která závislé postavení zaměstnance na zaměstnavateli věrohodně prokazuje. Podmínkou samozřejmě je, aby odměna tvořila (ne nutně jediný, ale ekonomicky významný) zdroj zaměstnancových příjmů – poskytnutí drobné protihodnoty např. v podobě daru je běžným zvykem i v případě jednorázové mezilidské výpomoci. Samozřejmě zaměstnanec může být ke vstupu do podřízeného vztahu vůči zaměstnavateli motivován i jinak – typicky příslibem uzavření pracovněprávního vztahu v budoucnu (tzv. „práce na zkoušku“ je jedním z klasických způsobů zastírání nelegální práce). I to může založit určitou formu osobní závislosti na zaměstnavateli a z toho vyplývající snahu vyhovět jeho pokynům. Formálně sem lze zahrnout i případy, kdy zaměstnanec vykonává práci zcela nedobrovolně, jelikož jeho závislost na zaměstnavateli má specifické příčiny (psychická závislost, strach apod.); i pak sice půjde o nelegální práci, její společenská nebezpečnost však již bude ležet spíše v rovině trestního práva (vydírání, obchodování s lidmi apod.). Jestliže ale správní orgán neprokáže ani pobírání či příslib odměny, ani jinou skutečnost, která by zavdávala důvod se domnívat, že byla u jedné osoby dána osobní závislost na druhé, pak se o závislou práci jednat nebude, neboť zde chybí znak spočívající ve vztahu podřízenosti a nadřízenosti. Platí tedy, že když určitá osoba vykonává danou činnost pro jinou osobu dobrovolně a zároveň s vědomím, že protistraně nevzniká závazek poskytnout jí jakoukoliv protihodnotu (resp. nepodaří-li se prokázat opak), půjde zpravidla o přátelskou výpomoc či dobrovolnickou činnost.“*

[40] Krajský soud shledal, že správní orgány dostatečně jednoznačně a bez důvodných pochybností (srov. § 3 správního řádu) neprokázaly, že pan Š. vykonával u žalobkyně závislou práci mimo pracovněprávní vztah. Vyplývá to zejména z toho, že při rozhodnutí věci se Inspektorát i žalovaný opřeli zejména o poznatky zjištěné při kontrole u žalobkyně dne 22. 2. 2013. Z těchto skutkových poznatků ovšem nevyplývá, že mezi žalobkyní a panem Š. panoval vztah nadřízenosti a podřízenosti. Samotná obsluha baru (točení piva, roznos jiných nápojů, atd.) vyplývá ze situace (i když zde legitimně vznikají pochybnosti o takovém stavu), kdy měl kamarád žalobkyně „hlídat“ po dobu dovolené žalobkyně provozovnu, což mohl učinit i v režimu pouhé dobrovolné bezúplatné pomoci (dříve tzv. občanské výpomoci), nikoliv pouze v režimu výkonu závislé práce, ať již za úplatu či bezúplatně. Obdobně se k problému vyslovil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 29. 9. 2011, č. j. 4 Ads 75/2011-73, dostupném na www.nssoud.cz, který se sice týkal výkladu právní úpravy před novelizací provedenou zákonem č. 264/2006 Sb.,

nicméně v tomto ohledu je podle mínění krajského soudu stále použitelným výkladovým vodítkem. Správním orgánům nic nebránilo provést další důkazy, kupř. výsledkem svědků v rámci správního řízení (slečna F., sám pan Š.). Ze samotné přítomnosti pana Š. v provozovně a jeho činnosti v ní ovšem nelze znak osobní podřízenosti dovodit. Nelze jej dovodit také jen z toho, že je určitá činnost vykonávána jménem subjektu, podle jeho pokynů a osobně; taktéž nelze mít za to, že se nejedná o „úsluhu“ pouze z toho, že se jednalo o činnost v rámci podnikatelské činnosti žalobkyně (viz rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 13. 10. 2015, č. j. 46 A 48/2013-57, dostupný na www.nssoud.cz).

[41] Naposledy zmíněnou otázkou důkazní síly protokolů o kontrole se Nejvyšší správní soud zabýval mj. rozsudku ze dne 30. 10. 2015, č. j. 5 Ads 92/2015-24, dostupném na www.nssoud.cz, v němž uvedl, že „podle závěru zdejšího soudu vyjádřeného v rozsudku ze dne 27. 4. 2012, č. j. 4 Ads 177/2011 – 120, nelze souhlasit s tím, aby pokuta za správní delikt, který je trestním obviněním ve smyslu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod byla uložena na základě jednoho jediného podkladu (obdobný protokol o kontrole na úseku zaměstnávání cizinců), který byl vyhotoven ještě před zahájením řízení o správním deliktu. Tento závěr platí tím spíše, že v daném případě k velmi stručným kontrolním zjištěním přistupují tvrzení stěžovatele (činěná od samého počátku správního řízení) popírající naplnění protiprávního jednání stěžovatele, což následně popřela i J. K.. Nejvyšší správní soud (v návaznosti na dřívější judikaturu Vrchního soudu v Praze) taktéž již v rozsudku ze dne 30. 5. 2008, č. j. 4 As 21/2007 – 80, konstatoval: „Výsledky kontroly, provedené podle zákona ČNR 552/1991 Sb., o státní kontrole, mohou být podkladem pro zahájení správního řízení o uložení pokuty vůči odpovědnému subjektu a jedním z důkazů, kterým je prokazováno protiprávní jednání odpovědného subjektu, avšak samy o sobě nenahrazují ani nemohou nahradit dokazování provedené postupem stanoveným správním řádem v rámci následně vedeného správního řízení o uložení správní sankce. ... Při rozhodování o vyvození sankční odpovědnosti vůči odpovědnému subjektu se správní orgán nemůže spokojit bez dalšího pouze s kontrolním zjištěním učiněným v rámci kontroly, provedeným podle zákona č. 552/1991 Sb. [které navíc kontrolovaný subjekt (stěžovatel) od počátku zpochybňoval], ale bylo povinností, v souladu s ustanovením § 32 odst. 1 správního řádu vycházet při rozhodování ze skutečného stavu věci a za tím účelem provést řádné dokazování“ (na citovaný rozsudek lze i nyní přiměřeně odkázat; tamtéž k otázce obsahu protokolu a formulářovým otázkám v něm obsaženým, přičemž krajský soud dodává, že pan Š. sice při kontrole dne 22. 2. 2013 uvedl, že je podřízen žalobkyni, jednalo se však pouze o stručnou odpověď na formulářově podanou otázku, přičemž toto sdělení nebylo v dalším průběhu správního řízení nijak ověřováno či objasňováno – viz výše k důkazní síle protokolů a dokazování v sankčním řízení).

[42] Obdobně krajský soud dává žalobkyni, jak již bylo naznačeno, za pravdu ohledně otázky odměňování. Jak připustil i Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013-35, odměna sice za stávající právní úpravy nehraje roli pojmového znaku závislé práce, ale i tak je třeba ji jako významnou skutečnost ve vztahu k charakteru posuzované činnosti rovněž zkoumat. Správní orgány nijak nevyvrátily tvrzení žalobkyně, že panu Š. žádnou odměnu neposkytovala. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v několikrát již vzpomenutém rozsudku ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013-35, „že i když poskytování odměny

zaměstnanci není vymezeno v zákoně jako znak závislé práce, neznámá to, že by zcela ztratilo smysl tuto otázku v rámci postihování nelegální práce zkoumat. Neboť právě pobírání odměny představuje typickou skutečnost, která závislé postavení zaměstnance na zaměstnavateli věrohodně prokazuje. Podmínkou samozřejmě je, aby odměna tvořila (ne nutně jediný, ale ekonomicky významný) zdroj zaměstnancových příjmů – poskytnutí drobné protihodnoty např. v podobě daru je běžným zvykem i v případě jednorázové mezilidské výpomoci“. Bezplatnost tak nadále zůstává silným indikačním znakem svědčícím pro výklad, že jde o dobrovolnou činnost.

[43] Bylo by sice možné mít za to, že v daném případě byl splněn pojmový znak soustavnosti výkonu závislé práce, neboť ta byla vykonávána po dobu cca jednoho týdne, to však bez posouzení znaku nadřízenosti a podřízenosti a zvážení problematiky odměňování pana Š. za jeho činnost samo o sobě neznámá, že se jednalo o výkon nelegální práce (i když právě soustavnost takové činnosti může do jisté míry vztahu nadřízenosti a podřízenosti nasvědčovat – srov. přiměřené rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2015, č. j. 5 Ads 92/2015-24, dostupný na www.nssoud.cz). Instruktivně se k rozdílu mezi „občanskou výpomocí“ a závislou prací vyjádřil např. Krajský soud v Ostravě v rozsudku ze dne 9. 2. 2012, č. j. 22 A 6/2012-27, dostupném na www.nssoud.cz, v němž je dělicí linie mezi oběma pojmy vedena nikoli v otázce délky posuzované činnosti, ale opět právě v závislosti na vztahu nadřízenosti a podřízenosti. Je však nezbytné doplnit, že se žalovaný ve svém rozhodnutí jednoznačně k otázce soustavnosti práce pan Š. nechtěl, jakožto k znakům závislé práce, vyslovit, což je v rozporu s citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu.

[44] Neobstojí přitom ani tvrzení žalovaného uvedené ve vyjádření k žalobě, dle něhož existoval mezi žalobkyní a panem Š. vztah nadřízenosti a podřízenosti již kvůli tomu, že si pan Š. nemohl v provozovně žalobkyně počínat zcela autonomně. Tímto totiž žalovaný směřuje znak podřízenosti a nadřízenosti se znakem výkonu práce podle pokynů zaměstnavatele a vlastně tím tvrdí, že závislou prací je jakákoliv činnost vykonávaná pro druhého dle jeho požadavků. Takovouto argumentací však soud považuje s ohledem na shora uvedené závěry Nejvyššího správního soudu ze nepřijatelnou (shodně viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 8. 2015, č. j. 36 Ad 37/2013-75, dostupný na www.nssoud.cz).

[45] Za této situace, kdy se správnímu orgánu nepodařilo prokázat žádnou skutečnost, která by zavdávala důvod se domnívat, že byla u jedné osoby dána osobní závislost na osobě druhé, není možné s ohledem na shora uvedené závěry vyplývající z judikatury Nejvyššího správního soudu dospět k závěru, že se jednalo o závislou práci, neboť nebylo prokázáno naplnění znaku nadřízenosti a podřízenosti, nebyla jednoznačně vyjasněna otázka soustavnosti předmětné činnosti, a ani další relevantní okolnosti deliktního jednání (otázka odměňování) nebyly spolehlivě zjištěny. Krajský soud shledal, že na základě zjištěných poznatků nelze dovozovat spáchání správního deliktu dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, spočívající v umožnění výkonu nelegální práce, tedy závislé práce mimo pracovněprávní vztah ve smyslu § 5 písm. e) bod 1 téhož zákona. Proto považuje rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné, a to pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť správní orgán své rozhodnutí neopřel o relevantní skutkové důvody, jež by prokazovaly, že se žalobkyně skutečně

dopustila jednání, které jí bylo kladeno za vinu. Jak vyplývá z ustálené judikatury aplikovatelné nejen na soudní rozhodnutí, ale rovněž na rozhodnutí správní, „*nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatecích odůvodnění soudního rozhodnutí*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, sp. zn. 2 Ads 58/2003, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS).

[46] Na základě shora uvedeného krajského soudu nezbylo, než žalobou napadené rozhodnutí žalovaného podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušit. Soud současně vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgány budou v dalším řízení vázány právním názorem, který soud v tomto zrušujícím rozsudku vyslovil (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Správní orgány budou zejména povinny se hodnověrným způsobem zabývat existencí všech znaků závislé práce (především existencí vztahu nadřízenosti a podřízenosti a s tím související otázkou odměňování a otázkou soustavnosti práce) ve světle shora citovaných závěrů. Za tímto účelem budou správní orgány povinny doplnit spisový materiál o takové množství podkladů, aby na jejich základě bylo možné učinit relevantní závěry ohledně těchto otázek.

[47] Pro úplnost je možné dodat, že si je soud vědom obtížnosti úkolu, který pro orgány inspekce práce představuje prokázání nelegální práce. Ani tato obtížnost však nezbavuje správní orgány povinnosti prokázání všech skutečností v rozsahu požadovaném § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu. Zároveň v tomto smyslu zdejší soud opět odkazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013-35, dle něhož „*Nejvyšší správní soud nehodlá zlehčovat problém nelegální práce a jejího postihování. Odlišovat závislou práci od mezilidské výpomoci je však nezbytné. Nelegální práce je nepochybně závažným a rozšířeným negativním společenským jevem a jeho původci jistě mají a budou mít snahu skrývat jej za jednání jiná, právem dovolená. Prokazování znaků jako je soustavnost či vztah podřízenosti vůči zaměstnavateli představuje v konkrétních případech pro inspektoráty práce velmi náročný úkol. Přesto na ně však nelze rezignovat a namísto odlišování různých činností jednu z nich prohlásit za neexistující (tedy tvrdit, že závislou prací je vlastně jakákoliv činnost, kterou jeden člověk vykonává pro druhého podle jeho požadavků). Není zkrátka a dobře možné v rámci boje proti nežádoucí praxi nelegálního zaměstnávání likvidovat běžný občanský život.*“

[48] Zároveň krajský soud opětovně upozorňuje, že nálezem Ústavního soudu ČR ze dne Pl. ÚS 52/13, byl zrušen s účinností ode dne vyhlášení tohoto nálezu § 140 odst. 4 písm. f) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve slovech „*nejméně však ve výši 250.000 Kč*“. Jak vyplývá i pro oblast správního trestání z čl. 40 odst. 6 Listiny, pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější (srov. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002-27); proto budou správní orgány povinny vycházet při novém posuzování věci při eventuelním ukládání sankce v dalším řízení z nové právní úpravy, která již neobsahuje neústavní a nepřiměřenou dolní hranici rozpětí ukládané pokuty (viz k tomu též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2014, č. j. 6 Ads 234/2014-28, přístupný na www.nssoud.cz). Správní orgány tak jsou povinny náležitě zohlednit znovu všechny okolnosti mající vliv na výši sankce a společenskou škodlivost jednání žalobkyně.

[49] Konečně krajský soud dodává, že s ohledem na důvody, pro které zrušuje rozhodnutí žalovaného, jakož i s ohledem na formulaci alternativního petitu, nevyhověl návrhu žalobkyně na upuštění od potrestání: o případném spáchání správního deliktu jednak bude třeba řádně rozhodnout, jednak příslušná právní úprava zákona o zaměstnanosti v takovém případě rozhodnout o upuštění od sankce neumožňovala (srov. limity pro uplatnění moderačního práva soudu dle § 78 odst. 2 s. ř. s.).

VI. Závěr a náklady řízení

[50] Krajský soud v Brně tak z výše uvedených důvodů rozhodnutí žalovaného ruší a věc mu vrací k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 a 4 s. ř. s.); v dalším řízení je žalovaný právním názorem soudu vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

[51] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

[52] Žalobkyně dosáhla v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Žalobkyni tak přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč a za návrh na přiznání odkladného účinku ve výši 1 000 Kč.

[53] Celkem tedy byla žalobkyni vůči žalovanému přiznána náhrada nákladů ve výši 4 000 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. dubna 2016

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

JUDr. Milada Haplová, v.r.
předsedkyně senátu